

Sygn. akt I Ca 412/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie: SSO Antoni Smus

SSO Przemysław Majkowski

Protokolant: stażysta Kinga Majczak

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z wniosku A. F. i S. F.

z udziałem (...) S. A. w L. Oddział (...) w Ł.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 09 sierpnia 2013 roku, sygn. I Ns 426/13

postanawia:

oddalić apelację.

Sygn. akt I Ca 412/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił wniosek A. F. i S. F. o ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej ich własność położonej we wsi R. gm. S. składającej się z działki gruntu oznaczonej w rejestrze gruntów Starostwa Powiatowego w S. numerem (...), dla której Sąd Rejonowy w Sieradzu Wydział Ksiąg Wieczystych powadzi księgę wieczystą nr (...). Ponadto sąd a quo oddalił wniosek A. i. S. F. o zasądzenie od uczestnika postępowania (...) S.A. z siedzibą w L. na ich rzecz kwoty 10.868,00 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie wnioskowanej służebności.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:

W dniu 6 sierpnia 1985 r. został zatwierdzony pod względem urbanistycznym i architektonicznym plan realizacyjny inwestycji sieciowej obejmującej linię NN 380/220 V, linię SN 15 kV oraz stacje transformatorowe w miejscowości R., gmina S.. Decyzją z dnia 24 października 1985 roku wydaną na podstawie art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (tekst jednolity Dz. U. nr 22, poz. 99 z 1985 r.). po rozpatrzeniu wniosku Centralnego (...). Zakładu Energetycznego Łódź - Teren w Ł. z dnia 26 września 1985 r.

znak: JPN/6345/85 - Naczelnik Gminy w S. orzekł o zezwoleniu Centralnemu (...), Zakładowi (...) w Ł. na wejście w teren z budową linii energetycznej napowietrznej oraz stacji trafo we wsi R.. W decyzji określono, iż przedmiotowa linia będzie przebiegać przez grunty prywatne zgodnie z planem realizacyjnym zatwierdzonym przez Wojewódzkie Biuro (...) w S. nr (...) 8380- (...) z dnia 6 sierpnia 1985 r. W treści decyzji wskazano, iż osobom upoważnionym przez Centralny (...), Zakład (...) w Ł. przysługuje prawo każdorazowego dostępu do przewodów i urządzeń w celu wykonania czynności związanych z ich konserwacją. W decyzji wskazano ponadto, że prawo przeprowadzenia linii energetycznej, budowy stacji trafo i każdorazowego dostępu do nich jest ograniczonym prawem rzeczowym, które może być ujawnione w księdze wieczystej. Centralny (...). Zakład (...) w Ł. został zobowiązany do ustalenia ewentualnych zniszczeń w prawach polowych wynikłych w trakcie budowy linii oraz budowy stacji trafo. W decyzji uregulowano, że wysokość odszkodowania strony będą ustalać na podstawie wzajemnego porozumienia, w razie sporu natomiast - odszkodowanie to ustali Naczelnik Gminy S. na wniosek zainteresowanej strony.

Sąd a quo ustalił, że właścicielem zabudowanej nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...), o powierzchni 0,1012 ha położonej w miejscowości R., gmina S., dla której w Sądzie Rejonowym w Sieradzu prowadzona jest księga wieczysta Kw nr SR 1 (...) są wnioskodawcy S. F. (1) i A. F. na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej. Przedmiotową działkę wnioskodawcy nabyli w dniu 30 stycznia 2001 r. na podstawie umowy darowizny i ustanowienia służebności gruntowej Przez działkę o numerze geodezyjnym (...) przebiega linia napowietrzna średniego napięcia 15 kV będąca własnością pozwanego. Linia ta została wybudowana na podstawie decyzji z dnia 6 sierpnia 1985 r. o zatwierdzeniu planu realizacyjnego inwestycji linii niskiego napięcia oraz linii 15 kV i stacji trafo a także na podstawie decyzji Naczelnika Gminy S. z dnia 24 października 1985 roku wydanej na podstawie art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Aktualnym właścicielem przedmiotowej napowietrznej linii średniego napięcia jest uczestnik postępowania (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł.. Pierwotnie poprzednik prawny uczestnika postępowania nosił nazwę - Przedsiębiorstwo Państwowe Zakłady (...). Na podstawie zarządzenia numer 18 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12 sierpnia 1975 roku w sprawie dostosowania terenowej organizacji energetyki do podziału administracyjnego państwa, w/w podmiot otrzymał nazwę Zakład (...) w Ł.. Podmiot ten wchodził w skład Zakładów (...) w W.. W wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny (...)w W. zarządzeniem nr 14/ (...)/89 z dnia 16 stycznia 1989 roku Ministra Przemysłu, z dniem 1 stycznia 1989 roku utworzone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w Ł.. Powyższe przedsiębiorstwo państwowe aktem notarialnym rep. A 2428/93 z dnia 12 lipca 1993 roku przekształcone zostało w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa Zakład (...) Spółkę Akcyjną w Ł.. W dniu 15 grudnia 1998 roku Zakład (...) Spółka Akcyjna w Ł. zmienił nazwę na (...) Spółka Akcyjna w Ł., a od 1 września 2010 roku stał się oddziałem spółki (...) S.A. z siedzibą w Ł.. W dalszej części Sąd Rejonowy ustalił, że decyzją z dnia 27 marca 1997 r. Wojewoda (...) stwierdził nabycie z dniem 5 grudnia 1990 r. przez Zakład (...) w Ł. z mocy prawa użytkownika wieczystego gruntu położonego w S. przy ul. (...) oznaczonego numerem geodezyjnym działki (...), dla którego w Sądzie Rejonowym w Sieradzu prowadzona jest księga wieczysta Kw nr (...) stanowiącego własność Skarbu Państwa a będącego w zarządzie tego przedsiębiorstwa. Jednocześnie stwierdził też nabycie na własność Zakładu (...) w Ł. naniesień znajdujących się na tym gruncie.

Dokonując rozważań prawnych Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że złożony wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd a quo podniósł, że art. 75 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. (Dz. U. nr 22 z 1985 roku poz. 99), stanowił, że „zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomościach, zgodnie z decyzją o lokalizacji inwestycji, ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń technicznych łączności i sygnalizacji, a także innych podziemnych lub nadziemnych urządzeń technicznych niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, wymaga zezwolenia terenowego organu administracji państwowej”, zaś „jednostkom i osobom zobowiązanym do wykonywania czynności związanych z eksploatacją i konserwacją przewodów i urządzeń przysługuje prawo wstępu na nieruchomości oraz dostępu do tych przewodów i urządzeń”. Zgodnie zaś z art. 79 wskazanego aktu prawnego „zezwolenia, o których mowa w art. 75 mogą być udzielone tylko wówczas, gdy właściciel nie wyraża zgody na działanie określone w tych przepisach”. Sąd Rejonowy podkreślił, że należy mieć na uwadze, że ustanowienie służebności jeszcze przed rozpoczęciem inwestycji w drodze przewidzianej

prawem decyzji administracyjnej, uprawnia przedsiębiorcę przesyłowego do zajęcia cudzej nieruchomości w trakcie budowy w zakresie niezbędnym dla realizacji inwestycji, a później właściciel obciążonej nieruchomości musi znosić zainstalowanie cudzych urządzeń przesyłowych na jego gruncie, z równoczesnym uprawnieniem przedsiębiorcy do dalszego następującego w miarę potrzeby wstępu na obciążoną nieruchomość w celu podejmowania czynności wykonywanych dla utrzymania, konserwacji i remontu wybudowanych urządzeń. Sąd I instancji wskazał, że poprzednik prawny uczestnika postępowania umieszczając na nieruchomości wnioskodawców oraz szeregu innych nieruchomościach linię energetyczną uczynił to na wiele lat, jako że wiązać się to miało z dostawą prądu elektrycznego na cele przemysłowe i komunalne całych rzec społeczności, w tym także osób przez których grunty taka linia miała przebiegać. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego sąd a quo podkreślił, że przepis dający prawo do wydania decyzji jakim był art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r., stanowił o ograniczeniu własności nieruchomości przez uniemożliwienie lub zmniejszenie możliwości korzystania z tej jej części, na której została zbudowana linia oraz obowiązek znoszenia wkraczania na nieruchomość przez przedstawicieli przedsiębiorstwa przesyłowego w celach konserwatorskich, zawsze gdy to potrzebne, a więc stałego dostępu do linii energetycznej. Konkludując swoje rozważania Sąd Rejonowy podniósł, że skoro działka oznaczona numerem (...) stanowiąca własność S. i A. małżonków F. została już obciążona na rzecz poprzednika prawnego uczestnika postępowania służebnością przesyłu w drodze decyzji Naczelnika Gminy S. z dnia 24 października 1985 roku wydanej na podstawie art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, która to decyzja daje obecnie uczestnikowi prawo do korzystania z tej nieruchomości, stanowiąc przy tym tytuł prawny dla każdego dostępu do tej linii i mając na względzie, że prawo to może być ujawnione w księdze wieczystej nieruchomości należącej do S. F. (1) i A. F. - to w ocenie Sądu, w tak ustalonym stanie faktycznym, brak jest przesłanek warunkujących ustanowienie objętej wnioskiem służebności.

O kosztach postępowania sąd I instancji rozstrzygnął w oparciu o art. 520 § 2 k.p.c. uznając, że każdy z uczestników powinien ponieść koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Z postanowieniem Sądu Rejonowego oddalającym wniosek nie zgodził się w całości pełnomocnik wnioskodawców, który w złożonej apelacji rozstrzygnięciu temu zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez danie wiary dokumentowi przedłożonemu przez uczestnika, w sytuacji gdy jest to nie poświadczona za zgodność, nie w pełni czytelna kopia złożona bez załączników.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania względnie w przypadku gdyby Sąd uznał, iż nie ma ku temu podstaw o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie wniosku w całości i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawców nie zasługuje na uwzględnienie – stanowi ona bowiem jedynie niezasadną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i słusznymi rozważaniami prawnymi Sądu Rejonowego, który orzekając w niniejszej sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, trafnie oceniając przy tym zgromadzone w sprawie dowody. Z treści zebranego materiału dowodowego Sąd I instancji wyprowadził właściwe ustalenia i wnioski, w oparciu, o które prawidłowo zastosował normy prawa materialnego, zaś sposób procedowania w sprawie odpowiadał wymogom określonym w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego tym samym Sąd Okręgowy w całej rozciągłości przyjmuje ustalenia i wnioski Sądu I instancji jako własne (art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391§ 1 zd. 1 k.p.c.). Skarżący podniósł w apelacji tylko jeden zarzut dotyczący naruszenia przez sąd a quo art. 233 § 1 k.p.c. poprzez danie wiary dokumentowi przedłożonemu przez uczestnika, w sytuacji gdy jest to nie poświadczona za zgodność, nie w pełni czytelna kopia złożona bez załączników. Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego należy stwierdzić, że wbrew stanowisku skarżącego do akt załączono na k. 38 poświadczoną za zgodność przez radcę prawnego A. S. – umocowanego pełnomocnika uczestnika – kopię decyzji, która jest sporządzona pismem maszynowym i w całości czytelna. Tym samym jedyny zarzut apelacji musi być uznany za chybiony. Reasumując w zakresie zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podnieść należy, że powołany przepis przyznaje

Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli Sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź z doświadczeniem życiowym. Wbrew odmiennym wywiodom apelacji dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego spełnia kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c., jest wnikliwa, logiczna i obejmuje cały materiał dowodowy. Brak jest zatem podstaw do jej kwestionowania. Dodać należy, iż postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego, przeprowadzone dowody rozważył i omówił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ostateczne wnioski i konkluzje wynikające z ustalonego stanu faktycznego z punktu widzenia istotnego dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy są jednoznaczne i pozbawione sprzeczności.

Mając na uwadze powyższe rozważania zaskarżone postanowienie należało uznać za odpowiadające prawu, a apelację, jako oczywiście bezzasadną, oddalić - o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Z/ (...).